

Když jsem se změnila
ve sněžnou sovu,
na pláň jsem vyhlédla
z věžního krovu.
Měsíc byl v novu,
krajina do běla.

Já přesto znovu
Tvou stopu ztrácela.
Kladla Ti návnady
do zubů želez,
všechny jsi obešel,
podhrabal, přelez!

Mefistofeles
poslal Ti v dopise
rady, jak nechat jen
stopu co ztrácí se,
stopu co ztrácí se,
stopu co ztrácí se...

Vítr mi zapískal
tajemná jména.
Hádej co dneska jsem...?
Lovecká fena,
neukojená,
o to víc zavilá...!
Myslíš že umím říct
stopu jsem ztratila?
Jenom si utíkej
do škeble v řece
a třeba do hrobu,
najdu Tě přece...!

Dech Tvůj v mléce.
Odhalím každou skrýš,
věčně se ztrácíš,
nikdy mě neztratíš!
Neztratíš,
nikdy mě neztratíš...